

Patriarques de les CAROLINES

Xavier Jaime Novo. París, 1968
Arquitecte tècnic. Universitat
Politécnica de Girona. 1992
Estudis de reportatge fotogràfic
a Ruido Escuela. 2010
Tallers: Tino Soriano (2008), José
Manuel Navia (2009), Pep Bonet (2010)
www.xevinovo9.com
mail: xevi@novo9.com

Vaig néixer a París el gener 1968. Em vaig iniciar en la fotografia amb la càmera rèflex que em va deixar el meu germà Jordi per fer el projecte de fi de carrera dels meus estudis d'arquitectura tècnica. Des de llavors la meua formació fotogràfica ha estat totalment autodidacta. He participat en tallers amb mestres com Tino Soriano, Navia, Cristina García Rodero o Pep Bonet.

Per a mi la fotografia és el mitjà *sine qua non*, l'excusa per conèixer el món que m'envolta, fruit d'una insaciable curiositat. Em permet fer-me preguntes amb la mirada i de vegades trobar la resposta en la fotografia. El meu treball no vol demostrar res. Simplement sóc jo qui rep la lliçó..

XAVIER JAIME NOVO > TEXT I FOTOS

Una tarda qualsevol de juny, quan amaina la calor i la migdiada es dóna per finalitzada, les famílies surten al carrer: les dones es queden amb els nens que juguen, i els homes treuen a «passejar» els ocellets engabiats. A l'ombra dels arbres es reuneixen els ocellaires amb les seves gàbies enfundades amb roba. El reilet dels ocells és la banda sonora de fons en la conversa dels seus amos.

«Tío Joan» i «Tío José» asseguts en un muret de pedra amb les seves gàbies al costat. Són els patriarques. Envoltats de la seva néta i el seu fill. Fa més de 40 anys que es dediquen a

cardines

la cria d'aquests fringíl·lids. Per a ells no es pot entendre la cultura gitana sense els seus ocells.

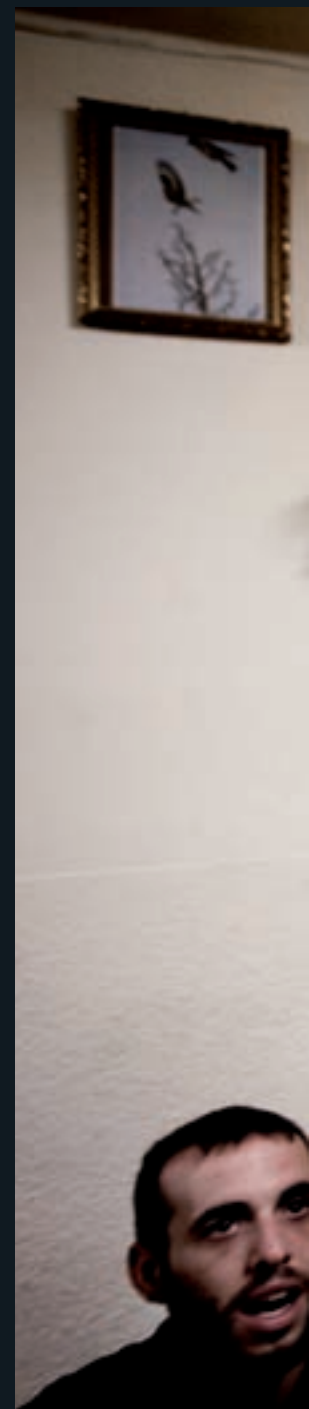
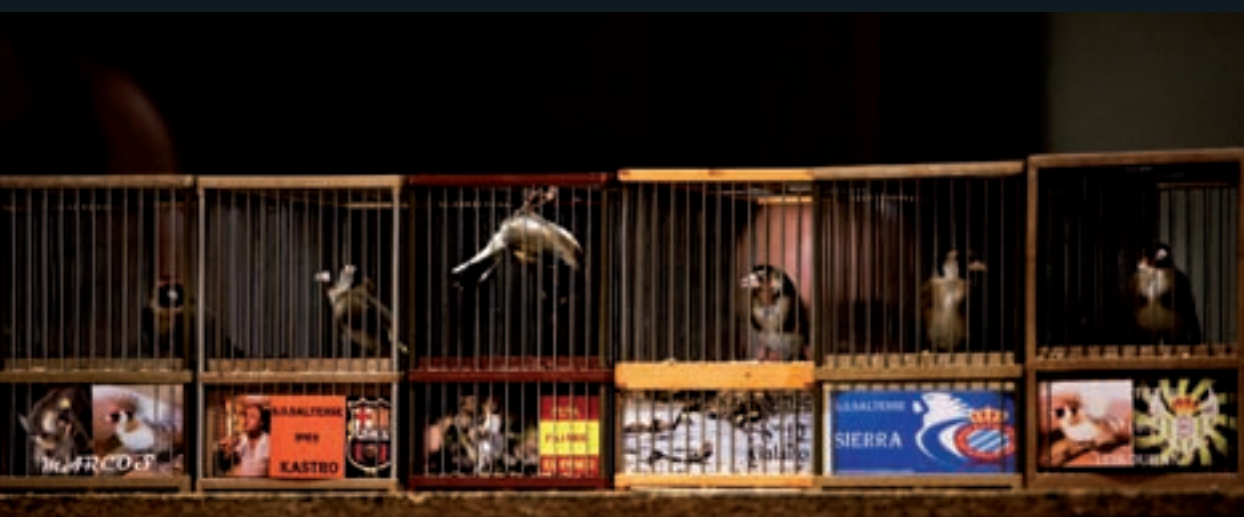
És un art ancestral que es remunta a l'època d'egipcis i romans. I que Goya va pintar el 1774 en un quadre per encàrrec del marquès de Leganés, en què es representa una xarxa, una cardina i una gàbia castellana.

Molt estès actualment en barris d'emigrants del sud d'Espanya i inseparable de la cultura gitana. Després la seva extensió i

popularització va calar de forma transversal en altres cultures, sense diferència de classes ni edats. Agrupen els seus amants en grups federats al voltant de les associacions d'ocellaires. Que, d'altra banda, és requisit indispensable per poder caçar, criar i competir amb alguna de les classes d'ocells més comuns: cardina, verderol i passerell.

La seva caça està regulada i la seva exhibició a la via pública, així com la venda, estan prohibits. Tot i així s'arriben a oferir quantitats desorbitades de diners per un ocell guanyador.

cardines

La captura dels mascles es fa majoritàriament amb xarxes de forma controlada.

Però cal alliberar les femelles i altres classes d'ocells. També es dona la cria en captivitat. I és el mateix criador qui educa en el cant els exemplars més joves.

Al local de l'associació Societat Ocellaire de Salt es donen cita cada dissabte un nodrit grup de socis per participar en una competició social, mentre no s'inicia el calendari oficial de

competicions, o simplement per entrenar els seus ocells. Contrasta l'ambient masculí, rude en algun cas, d'alguns tatuatges i pírcings, amb l'exquisida delicadesa de tracte a l'animal.

Cadascun porta les seves gàbies enfundades en teles de diferents dissenys, adornades amb brodats referents sobretot al món del futbol o a l'inefable *cantaor* flamenc Camarón de la Isla.

És una afició eminentment per a ells: mascles que canten, homes que escolten. Elles no hi són: ni dones ni femelles.

cardines

S'alineen les gàbies sobre la taula, separades amb cartrons perquè els ocells no comencin a «pegar» abans que s'iniciï la competició.

Silenci.

S'aixequen els cartrons que separen les gàbies i els ocells són els protagonistes. Només se sent un intens refilar de les cardines. Es respira tensió en el dens aire del local. Només hi ha ulls per a les

petites gàbies etiquetades amb el nom del seu propietari, amb escuts de futbol o sobrenoms: *La máscara, Titanic...*

«Fora!». S'ha acabat el temps i només les gàbies que queden sobre la taula passaran a la següent ronda.

Al final, un guanyador. Em confessa: *«la cardenera forma parte de la cultura gitana. No me veo en una vida sin cadeneres. Desde pequeño mi padre me ha enseñado a criarlos»*. I ara continua amb la tradició.